

Sygn. akt I Ca 522/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2022 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Joanna Składowska

Protokolant : Elwira Kosieniak

po rozpoznaniu w dniu 28 grudnia 2022 roku w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa M. P.
przeciwko (...) Bank SA w W.

o zapłatę i ustalenie

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli

z dnia 8 września 2022 roku, sygnatura akt I C 329/21

1. oddala apelację;
2. zasądza od (...) Bank SA w W. na rzecz M. P. 900 (dziewięćset) złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym wraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 5 stycznia 2023 roku do dnia zapłaty.

Sygn. akt **I Ca 522/22**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 8 września 2022 r., wydanym pod sygn. akt I C 329/21, Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli zasądził od pozwanego (...) Bank SA w W. na rzecz powódki M. P. 6 152,79 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 4 grudnia 2020 r. do dnia zapłaty (pkt 1), oddalając powództwo w pozostałym zakresie co do odsetek (pkt 2) oraz ustalił, że między (...) Bankiem S.A. w W. nie istnieje stosunek prawny wynikający z umowy o limit w rachunku (...) z 21 listopada 2020 r., z uwagi na to, że nie doszło do zawarcia tej umowy (pkt 3), zasądzając od pozwanego na rzecz powódki kwotę 4 617 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty z tytułu zwrotu kosztów procesu (pkt 4) oraz nie obciążając pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów procesu ponad tę kwotę (pkt 5).

Rozstrzygnięcie zapadło przy następujących ustaleniach i wnioskach:

M. P. w dniu 9 maja 2014 r. zawarła z (...) Bank S.A.

w W. Oddział Z. umowę o prowadzenie rachunku oszczędnościowo - rozliczeniowego, której przedmiotem była umowa o usługi bankowości internetowej

i bankowości telefonicznej. Umowa ta objęta była Regulaminem rachunków bankowych, kart debetowych oraz usług bankowości elektronicznej i usług bankowości telefonicznej dla osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej.

Na dzień 21 listopada 2020 r. stan rachunku powódki wynosił 6 152,79 złotych.

W pozwanym banku powódka miała zarejestrowane urządzenie mobilne i numer (...), na który to 21 listopada 2020 r. otrzymała wiadomość SMS, w której jako nadawca oznaczony był I.. W wiadomości zawarta była informacja o konieczności dopłaty do przesyłki wraz z linkiem w celu zrealizowania tej płatności. Po kliknięciu w link powódka miała możliwość wyboru banku, następnie wyświetliła się strona banku, gdzie powódka zalogowała się w sposób, w który logowała się w bankowości internetowej.

Strona, na którą zalogowała się M. P. była stroną, przez którą cyberprzestępcy podszywając się pod firmę kurierską I. chcieli wyłudzić dane powódki do logowania do jej konta bankowego.

Po zalogowaniu się na stronę internetową z linku zawartego w wiadomości SMS, powódka otrzymała SMS autoryzacyjny z pozwanego banku i potwierdziła autoryzację, w konsekwencji autoryzowała dodanie do swojej bankowości elektronicznej kolejnego urządzenia mobilnego. Informację o dodaniu tego urządzenia powódka otrzymała w kolejnym SMS-ie. Ponieważ nie знаła nowo dodanego urządzenia mobilnego zadzwoniła na numer podany w treści SMS-a informującego o dodaniu nowego urządzenia mobilnego - połączenie to nastąpiło o godzinie 09:45, a rozmowa trwała 20:50 minut. W czasie rozmowy powódka poinformowała pracownika banku o otrzymaniu SMS-a z dodaniem do płatności mobilnej nowego urządzenia, którego nie rozpoznaje oraz, iż wcześniej otrzymała SMS - a z firmy kurierskiej z żądaniem dopłaty, wobec czego zalogowała się na stronę internetową banku chcąc dokonać żądanej dopłaty. Pracownik pozwanego poinformował powódkę, iż jest to działanie oszustów internetowych, po czym przełączył na infolinie ogólną w celu dokonania zastrzeżeń na rachunku (pierwsza minuta rozmowy). Po połączeniu z innym pracownikiem powódka powtórnie przedstawiła zaistniałą sytuację wskazując, iż chce zablokować płatności mobilne (druga minuta rozmowy). W kolejnych minutach rozmowy nastąpiły pytania weryfikujące dane powódki (trzecia minuta rozmowy). Następnie rozmowa dotyczyła zastrzeżenia karty debetowej, po czym pracownik zapewnił powódkę, że jej środki są bezpieczne (czwarta minuta rozmowy). W kolejnych minutach rozmowy nastąpiła propozycja zamówienia nowej karty płatniczej. Powódka ponownie prosiła o zablokowanie aplikacji mobilnej, opisując sytuację z podaniem loginu i hasła w czasie logowania na stronie banku. Od pracownika otrzymała zapewnienie, iż dostęp do aplikacji mobilnej został zablokowany, a sytuacja zostanie zgłoszona do działu nadużyć (piąta i szósta minuta rozmowy). Powódka poinformowała, że przychodzą jej SMS-y z komunikatami o przelewach, natomiast pracownik zadeklarował, że skontaktuje się z działem nadużyć (dziewiąta minuta rozmowy). W dalszej kolejności nastąpiło oczekiwanie (dziesiąta i jedenasta minuta rozmowy), po czym powódka ponownie otrzymała pytania dotyczące okoliczności związanych z SMS-em z I. (jedenasta i dwunasta minuta rozmowy). Następnie pracownik poinformował o zablokowaniu dostępu z urządzeń mobilnych i zapewnił, że wszystkie dostępy zostały zablokowane (dwunasta i trzynasta minuta rozmowy). Dalej nastąpiła informacja ze strony pracownika o wypłatach BLIK i zaciągniętym kredycie (piętnasta i szesnasta minuta rozmowy) oraz konieczności zastrzeżenia dowodu osobistego i zgłoszeniu się na policję (pozostała część rozmowy). Pracownik poinformował powódkę o konieczności złożenia reklamacji w zakresie wypłat z BLIK i o tym, że przelewy wykonane na inne rachunki bank będzie próbował odzyskać. W trakcie reklamacji rozmowa została przerwana. Kolejne połączenia telefoniczne powódka wykonała tego samego dnia, tj. 21 listopada 2020 r. o godzinach: 10:31 i 12.06.

W dniu, w którym miało miejsce przedmiotowe zdarzenie z rachunku bankowego powódki wypłacono: o godzinie 09:56 - 2 500 złotych (wypłata BLIK w bankomacie w P.), o godzinie 09:56 - 2 500 złotych (wypłata BLIK w bankomacie w P.), o godzinie 10:07 - 2 000 złotych (przelana na rachunek innego banku), o godzinie 10:07 - 3 000 złotych (przelana na rachunek innego banku), o godzinie 10:12 - 3 000 złotych (przelana na rachunek w innym banku), o godzinie 10:18 -

980 złotych (przelana na rachunek w innym banku), o godzinie 10:48 - 4 000 złotych (przelana na rachunek innego banku).

Łącznie wypłacono 17 980 złotych. Wypłaty obejmowały początkową kwotę na rachunku powódki w wysokości 6 152,79 złotych oraz kwotę 11 887,21 złotych. Kwota przewyższająca saldo początkowe w wysokości 6 152,79 złotych pochodziła z umowy o limit w rachunku nr (...), która została zawarta z pozwanym bankiem w dniu 21 listopada 2020 r. na dane powódki na kwotę 15 000 złotych.

W piśmie z 23 listopada 2020 r., powódka zgłosiła pozwanemu reklamację w związku z wypłatami z jej rachunku dokonanymi 21 listopada 2020 r., żądając zwrotu środków. Pozwany, pismem z 3 grudnia 2020 r. odmówił zwrotu wypłaconych kwot poza kwotą 2 000 złotych, która miała zostać zwrócona przez inny bank. W piśmie z 10 marca 2021 r. pozwany bank przyznał, iż przelewy na 4 000 złotych oraz 980 złotych zostały zaklasyfikowane przez system monitorowania transakcji i wstrzymane przez bank, wobec czego doradca na infolinii w trakcie prowadzonej rozmowy mógł zlecić dyspozycję odrzucenia tych płatności.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji uznał, iż w zakresie obu roszczeń głównych powództwo podlegało uwzględnieniu w całości. Powódka pod wpływem podstępного i jednocześnie przestępnego działania oszusta nieświadomie użyła linku, który posłużył do pozyskania danych do bankowości elektronicznej, w tym danych uwierzytelniających. W ocenie Sądu, nie ulegało wątpliwości, że to nie powódka zainicjowała transakcje płatnicze, a ustalenie wpisania przez nią danych do logowania czy kodu autoryzacyjnego na fałszywej stronie banku, nie jest podstawą uznania jej odpowiedzialności za transakcje przeprowadzone przez osoby trzecie bez jej zgody i bez udziału w nich.

Sąd Rejonowy zważył, iż system pozwanego banku nie zareagował na fakt, że w ciągu kilku minut w bankowości elektronicznej powódki doszło do zmiany urządzenia zaufanego, a następnie zlecenia przelewów w innej miejscowości niż operacja polegająca na pierwszym logowaniu z pierwotnego urządzenia mobilnego.

W ocenie Sądu Rejonowego, okoliczności wydarzeń z 21 listopada 2020 r. świadczyły o tym, że istniejące systemy ochronne pozwanego banku były niewystarczające. Trudno uznać za odpowiadające wymogom bezpieczeństwa działania polegające na braku odpowiedniej reakcji na dokonanie na koncie powódki operacji bankowych dotyczących w bardzo krótkim czasie serii przelewów kwot wyczerpujących posiadane środki, a następnie doprowadzenie do debetu w wysokości prawie trzykrotnie je przewyższającej.

Opierając swoje rozważania na art. 725 k.c., 471 k.c., 42, 45 i 46 ust. 1 ustawy o usługach płatniczych z 19 sierpnia 2011 r. oraz art. 50 ust 2 ustawy Prawo bankowe Sąd Rejonowy przyjął, że to na banku ciążyła powinność dołożenia szczególnej staranności w zakresie prowadzenia rachunków bankowych oraz zapewnienia bezpieczeństwa dla wkładów pieniężnych i przeciwdziałania wypłacie tych środków na rzecz osób nieuprawnionych. Powódce nie można przypisać rażącego niedbalstwa, bowiem jako ofiara phishingu została podstępem skłoniona do udostępnienia danych dostępu do bankowości internetowej, a jej działanie było niezamierzone i nieświadome, co wskazuje na niedbalstwo, ale nie w stopniu rażącym. Po otrzymaniu SMS-a od pozwanego banku o dodaniu nieznanego urządzenia mobilnego, powódka natychmiast zadzwoniła do pozwanego pod numer wskazany w otrzymanej wiadomości, jednakże cały proces blokowania dostępu internetowego oraz dostępu do płatniczej karty debetowej, bankowości mobilnej i zastrzeżenia dowodu osobistego był rozciągnięty w czasie.

Wobec faktu, że wszystkie objęte pozwem transakcje były nieautoryzowane, podlegały zwrotowi w trybie art. 46 ust. 1 ustawy o usługach płatniczych. W związku zaś z brakiem winy umyślnej, czy rażącego niedbalstwa, nie dochodzi do powstania odpowiedzialności powódki, jako płatnika w trybie ust. 3 powołanego przepisu.

W ocenie Sądu, powódka także wykazała interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c.

w żądaniu ustalenia przez Sąd nieistnienia umowy z 21 listopada 2020 r., bowiem bez jej zgody na jej dane osobowe zaciągnięto limit kredytowy rachunku bankowego. Powódka nie składała stosownych oświadczeń, więc umowa nie została przez nią zawarta.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c.

Pełnomocnik następcy prawnego pozwanego - (...) SA w W. wniósł apelację od wyroku Sądu Rejonowego, zaskarżając orzeczenie w części tj. w punktach 1, 3 i 4, podnosząc następujące zarzuty:

I. naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy:

1. art. 233 § 1 k.p.c., poprzez brak wszechstronnego rozważania zgromadzonego

w sprawie materiału dowodowego, polegającego na daniu wiary w całości zeznaniom powódki, nie są obiektywne, a powódka jest osobiście zainteresowana wynikiem sprawy i oczywistym jest, że jej depozycje będą zbieżne ze stanowiskiem przedstawionym w pozwie, podczas gdy prawidłowe spojrzenie na to źródło dowodowe winno polegać na odmowie zeznaniom powódki wiarygodności co najmniej w zakresie braku autoryzowania transakcji;

2. art. 233 § 1 k.p.c. w zw., z art. 299 k.p.c. poprzez sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego poczynienie istotnych ustaleń faktycznych przede wszystkim w oparciu o wyjaśnienia strony powodowej, mimo iż dowód ten:

- jest jedynie dowodem subsydiarnym,

- ma najmniejszy walor obiektywizmu,

a przede wszystkim nie korelował z pozostałym materiałem dowodowym

zgromadzonym w sprawie, w tym z nagraniem rozmowy telefonicznej z powódką w

dniu 16 listopada 2020 roku, w szczególności w zakresie w jakim z tych wyjaśnień

wynika, że nie dochowała należytej staranności i przekazała osobom trzecim dane

umożliwiające autoryzowanie transakcji;

3. art. 235² § 1 pkt 3 i 5 i § 2 k.p.c. przez pominięcie wniosków dowodowych banku wskazanych w pkt. II 1 i 5 bez wydawania w tym przedmiocie postanowienia.

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

1. art. 42 i n. ustawy o usługach płatniczych w zw. z art. 471 k.c. poprzez ich wadliwą wykładnię i zastosowanie i uznanie, że pozwany zobowiązany jest do naprawienia powódce szkody wynikającej z niewłaściwej realizacji umowy rachunku bankowego, podczas gdy w okolicznościach niniejszej sprawy nie zostały spełnione przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej, tj. nie wykazano przesłanek odpowiedzialności kontraktowej, w szczególności nieprawidłowego działania pozwanego w toku realizacji umowy rachunku bankowego;

2. art. 46 ust. 1 ustawy o usługach płatniczych w zw. z art. 6 k.c., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na nieuprawnionym przerzuceniu na pozwanego ciężaru dowodu okoliczności, że transakcje płatnicze nie były autoryzowane w sposób prawidłowy.

W oparciu o wskazane zarzuty pełnomocnik skarżącego na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez oddalenie powództwa w całości

i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie licznymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych,

2. zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie licznymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty, w tym kosztów postępowania apelacyjnego według norm prawem przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik powódki wniósł o jej oddalenie w całości jako bezzasadnej i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wbrew zarzutom skarżącego, Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, w takim zakresie, na jaki zezwalały przeprowadzone dowody, po dokonaniu ich oceny zgodnie z kryteriami wskazanymi w art. 233 k.p.c. Ustalenia te Sąd Okręgowy uznaje za własne.

Na wstępie przypomnieć trzeba, że w świetle ukształtowanej w praktyce i nauce wykładni normy art. 233 § 1 k.p.c., nie może oznaczać uchybienia jej jedynie to, iż określony dowód został oceniony niezgodnie z intencją skarżącego. Ocena dowodów należy bowiem do zasadniczych kompetencji jurysdykcyjnych sądu orzekającego i sytuacja, w której z treści dowodu można wywieść wnioski inne, niż przyjęte przez sąd nie stanowi jeszcze o naruszeniu wyżej wspomnianego artykułu. Skuteczne podważenie przeprowadzonej przez sąd oceny dowodów możliwe jest jedynie w wypadku braku logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, wykroczeniu poza schematy logiki formalnej bądź gdy wbrew zasadom doświadczenia życiowego, sąd nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo skutkowych. Taka sytuacja nie miała w sprawie przedmiotowej miejsca.

Warto zauważyć, że decydujące znaczenie miał dla Sądu pierwszej instancji dowód w postaci nagrania rozmowy z 21 listopada 2020 r., która w sposób szczegółowy została przytoczona w uzasadnieniu rozstrzygnięcia, a walor wiarygodności zeznaniom powódki został przyznany, ponieważ korelowały one z treścią wskazanych nagrań.

Zupełnie niezrozumiały jest zarzut dotyczący naruszenia art. 235² § 1 pkt 3 i 5 i § 2 k.p.c. przez pominięcie wniosków dowodowych pozwanego wskazanych w pkt. II 1 i 5 bez wydawania w tym przedmiocie postanowienia. Pozwany załączył dokumenty **regulaminu rachunków Bankowych, kart debetowych, oraz usługi bankowości elektronicznej i usługi bankowości telefonicznej (...) Bank S.A. dla osób Fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej i umowy o pakiet rachunków bankowych wraz z umową o zawieranie kolejnych umów produktowych z dnia 9 maja 2014 r. do odpowiedzi na pozew. W uzasadnieniu wyroku Sąd zauważył, że wskazane w nich obowiązki posiadacza rachunku powiela ustawa o usługach płatniczych i rozważył je w kontekście zarzutu rażącego niedbalstwa po stronie powódki, przyjmując, że ewentualne ich naruszenie przez powódkę należy zestawić z obowiązkami banku.**

Trzeba podkreślić, że zarzuty apelacyjne w połączeniu z treścią odpowiedzi na pozew są niekonsekwentne, skoro pozwany nie kwestionował w piśmie tym braku autoryzacji transakcji, czy też podawanego przez powódkę przebiegu zdarzeń, a wręcz przeciwnie, opierając się na twierdzeniach powódki, zarzucał jej rażące niedbalstwo, przez niezapoznanie się z komunikatami banku w zakresie wyłudzeń, a następnie wykonywanie instrukcji zawartych w wiadomości tekstowej pochodzącej rzekomo od I., w wyniku czego udostępniła osobom trzecim swoje dane

logowania, a ponadto przez brak właściwych zabezpieczeń, dopuściła do zainfekowania telefonu złośliwym oprogramowaniem. W rzeczywistości zatem nie chodziło o fakty, lecz ich ocenę, czy można mówić o naruszeniu przez powódkę zasad bezpieczeństwa, a jeżeli tak, to czy zachowanie powódki należy zakwalifikować jako rażące niedbalstwo.

Sąd Rejonowy zaniedbań po stronie powódki w zakresie zasad bezpieczeństwa nie pominął. Jak już natomiast wskazano, dokonał ich zestawienia z nieprawidłowościami po stronie pozwanego, konkludując, że niedbalstwa powódki nie można ocenić jako rażącego. Uzasadnienie rozstrzygnięcia zawiera rozbudowaną argumentację w tym zakresie, którą należy podzielić.

Nie są uzasadnione także zarzuty naruszenia prawa materialnego.

Podkreślić należy, że bank zobowiązany na mocy umowy rachunku bankowego do przechowywania środków pieniężnych i wypłacania ich tylko posiadaczowi rachunku lub jego pełnomocnikowi, odpowiada na podstawie art. 471 k.c. za szkodę wynikłą z wypłaty osobie nieuprawnionej (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 1999 r., sygn. III CKN 393/98, Lex nr 1214435), a zasady odpowiedzialności dostawcy oraz płatnika w przypadku wystąpienia nieautoryzowanych transakcji ustawodawca ustala w art. 46 ustawy z 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych.

Jak wskazywał Sąd pierwszej instancji, zgodnie z art. 46 ust. 3 wyżej wymienionej ustawy, płatnik odpowiada za nieautoryzowane transakcje płatnicze w pełnej wysokości, jeżeli doprowadził do nich umyślnie albo w wyniku umyślnego lub będącego skutkiem rażącego niedbalstwa naruszenia, co najmniej jednego z obowiązków o których mowa w art. 42.

Powódka nie udostępniła świadomie identyfikatora, hasła ani innych danych osobom trzecim, a ponadto podjęła działania mające na celu zapobieżenie działaniom przestępców w rozumieniu art. 42 ust. 1 pkt 2 ustawy o usługach płatniczych, bowiem niezwłocznie skontaktowała się z pozwanym bankiem na numer telefonu wskazany w sytuacji podejrzenia ingerencji osób trzecich w rachunek bankowy posiadacza. Między dokonaniem zgłoszenia, które miało miejsce o godzinie 9:45 a pierwszą wypłatą środków upłynęło 11 minut, a jak stanowi art. 46 ust 4 wyżej wymienionej ustawy, po dokonaniu zgłoszenia zgodnie z art. 42 ust. 1 pkt 2, płatnik nie odpowiada za nieautoryzowane transakcje płatnicze.

Jeśli chodzi o zarzuty co do niewłaściwego zastosowania art. 46 ust 1 ustawy o usługach płatniczych, w swoich rozważaniach Sąd Rejonowy słusznie wskazał, że przepis ten interpretować należy z ograniczeniem do sytuacji, w której w przestępstwie w sposób świadomy brał udział sam płatnik, bowiem w innym wypadku jego zastosowanie w praktyce byłoby zasadniczo niemożliwe, a wyjątek w wypadku gdy bank nie jest bezwarunkowo zobowiązany dokonać zwrotu nieautoryzowanych transakcji stanowi sytuacja, w której ma on uzasadnione i należycie udokumentowane podstawy, aby podejrzewać oszustwo i informuje o tym w formie pisemnej organy powołane do ścigania przestępstw, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca.

Na uwzględnienie nie zasługuje również część zarzutu dotycząca przerzucenia na pozwanego ciężaru dowodu okoliczności, że transakcje płatnicze nie były autoryzowane w sposób prawidłowy, bowiem to ustawodawca wyraźnie w art. 45 ustawy o usługach płatniczych obciążył dostawcę, czyli pozwanego tym ciężarem wskazując równocześnie, iż wykazanie przez bank zarejestrowanego użycia instrumentu płatniczego nie jest wystarczające do udowodnienia, że transakcja płatnicza została przez użytkownika autoryzowana, albo że płatnik umyślnie albo wskutek rażącego niedbalstwa doprowadził do nieautoryzowanej transakcji płatniczej albo umyślnie albo wskutek rażącego niedbalstwa dopuścił się naruszenia co najmniej jednego z obowiązków, o których mowa w art. 42.

Podsumowując, należy zgodzić się z Sądem Rejonowym, że choć powódka udostępniła dane logowania na skutek niezachowania niezbędnych środków ostrożności, to jednak następnie zrealizowała obowiązki, o jakich mowa w art. 42 ustawy o usługach płatniczych,

a właściwa reakcja banku na dokonane zgłoszenie, czyli niezwłoczne zablokowanie dostępu do bankowości mobilnej, uniemożliwiłoby przestępcom dokonanie transakcji i zawarcie umowy

o limit kredytowy. Skoro zaś reakcja na dokonane zgłoszenie była spóźniona, należy przyjąć, że pozwany nie zapewnił skutecznych procedur pozwalających na uniemożliwienie korzystania z instrumentu płatniczego po dokonaniu zgłoszenia zgodnie z art. 42 ust. 1 pkt 2, do czego był zobowiązany z mocy art. 43 ust. 1 pkt 5 ustawy. Z tej przyczyny, niedbalstwa powódki nie sposób oceniać jako rażące, a po stronie pozwanego powstał obowiązek zwrotu powódce kwot nieautoryzowanych transakcji płatniczych na podstawie art. 46 ust. 1 ustawy. Sposób reakcji na dokonane zgłoszenie przesądza również o niewłaściwym wykonaniu umowy po stronie pozwanego.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację jako bezzasadną, o czym orzeczono w punkcie 1. wyroku.

O zwrocie kosztów zastępstwa prawnego powódki w postępowaniu apelacyjnym orzeczono w pkt 2. Wysokość opłaty za czynności profesjonalnego pełnomocnika ustalono

w oparciu o § 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. O ustawowych odsetkach za opóźnienie liczonych od dnia 5 stycznia 2023 r. Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c.